Nr. 5. Warszawa, dnia 15 marca 1923 r. Rok V.

DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZTWA WARSZAWSKIEGO.

Cena numeru pojedyńczego 2400 mk.; Adres Redakcji i Administracji: Warszawski Urząd Wojewódzki, Warszawa ul. Bielańska 9. Telefon Administracji: 243-35.

BONI CIVIS EST LEGES NOSSE IISQUE OBTEMPERARE.

III.

52

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Warszawskiego w przedmiocie zachowania porządku w rzeźniach i weterynaryjnych oględzin zwierząt i mięsa.

Na podstawie art. 2-c i 8-a Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27/IX-20 r. w przedmiocie tymczasowej organizacji państwowej służby weterynaryjnej (Dz. Ust. L. 102, poz. 676), art. 657, 662, 663, 1106, 1128, 1124 Ustawy Lekarskiej (Zb. Pr. Ros. tom XIII wyd. 1905 r.), Ustawy o Policji weterynaryjnej, przyjętej przez Radę Adm. 14/26 kwietnia 1844 r. (Dz. Pr. T. 33 §§ 453—487), Rozporządzenia Rady Administracyjnej b. Królestwa Polskiego z dnia 3/15 stycznia 1867 r. (Zb. Przep. Admin. Królestwa Polskiego, cz. 5 tom III, str. 539 wydanie 1868 r.) i przepisów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 21 września 1904 r. o oględzinach produktów mięsnych, zarządzam, co następuje:

POSTANOWIENIA OGÓLNE.

§ 1.

Ubój zwierząt domowych, a mian. bydła rogatego, owiec, świń, kóz i koni, przeznaczonych na spożycie, może odbywać się wyłącznie w rzeźniach.

§ 2.

Rzeźnia i wszyscy w niej zatrudnieni pracownicy podlegają pod względem sanitarnym ustanowionemu w niej dozorowi weterynaryjnemu, który też za stan sanitarny rzeźni jest odpowiedzialny.

UTRZYMANIE CZYSTOŚCI i PORZĄDKU w RZEŹNIACH.

§ 3.

Rzeźnia i jej otoczenie powinno być utrzymane stale w jak największej czystości. W tym celu w każdej rzeźni powinna znajdować się:

a) czysta woda w obfitości,

b) zbiorniki z materjału nieprzesiąkliwego na pomieszczenie odpadków i wszelkich nieczystości do chwili ich usunięcia z rzeźni,

c) szczelnie zamknięte naczynia na organa, przeznaczone do zniszczenia,

d) łatwo napełniane wodą i opróżniane kotły do oparzania zwierząt,

e) w przedziale do wydymania rytualnego płuc — stół pokryty blachą cynkową i mieszek do nadymania płuc,

f) przyrząd sterylizacyjny lub kocioł do gotowania mięsa,

g) miednice do wody, mydło, środki odkażające, noże do sekcji i badań mięsa, szczotki do szorowania stołów, kotłów i innych sprzętów, wszystko w dostatecznej ilości.

Ściany do wysokości 2½ m. od poziomu podłogi powinny być pomalowane na olejno lub wykonane z materjału, nadającego się do zmywania części ścian lub pułap, nie nadające się do zmywania, muszą być bielone tyle razy, ile tego zajdzie potrzeba dla utrzymania ich stale w czystości.

Płukanie kiszek w płuczkarniach powinno być dokonywane bezwarunkowo w bieżącej wodzie.

Wszelkie płyny z rzeźni mogą być spuszczane poza terytorjum po ich poprzedniem odstaniu się w osadnikach. Nieczystości z dołów i części stałe z osadników powinny być wywożone tak często, aby nie ulegały rozkładowi i nie zanieczyszczały powietrza.

Po każdorazowym uboju zabudowania rzeźni i wszelkie urządzenia wewnętrzne i przybory powinny być gruntownie oczyszczone, budynki zaś mają być również wywietrzone.

Przy koszerowaniu mięsa nie wolno jest pluć na nie, ani na płuca, ani też spryskiwać wodą nabieraną w usta. Mięso, koszerowane w sposób niezgodny z niniejszymi przepisami, ma być niszczone.

REGULAMIN RZEŹNI.

§ 4.

Władza gminna obowiązana jest wydać dla każdej rzeźni regulamin, ustanawiający najważniejsze przepisy, dotyczące przestrzegania porządku i czystości przez rzeźników i inne osoby zatrudnione w rzeźni, oznaczyć w nim godziny uboju zwierząt i. t. d. Regulamin dla rzeźni, położonych w gminach wiejskich i miastach niewydzielonych, zatwierdza Starostwo, dla miast wydzielonych—Urząd Wojewódzki. Regulamin rzeźniany powinien być wywieszony w rzeźni w widocznem miejscu.

PERSONEL RZEŹNIANY.

§ 5.

Wstęp do rzeźni mają tylko osoby starsze ponad lat 16. W każdej rzeźni należy prowadzić rejestrację pracowników rzeźni, uprawnionym do wstępu lekarz weterynarji wydaje legitymacje; zawierają one zarazem-regulamin rzeźni i ważne są na określony termin.

Wszyscy zatrudnieni w rzeźni powinni być conajmniej 4 razy w roku badani przez lekarza dla stwierdzenia, czy nie są chorzy na choroby zaraźliwe lub skórne, obowiązani też są o każdej swej chorobie natychmiast zawiadomić zwierzchność rzeźni.

Na rzeźni należy zachowywać się cicho i przyzwoicie. Podczas zajęć w rzeźni, rzeźnicy i wszystkie zatrudnione osoby powinny być odziane w czyste fartuchy z rękawami i napierśnikami.

UBÓJ.

§ 6.

Zabrania się uboju na spożycie zwierząt następujących:

a) bydła rogatego, owiec, kóz i świń, mających mniej niż 14 dni wieku, koni mniej niż 30 dni,

b) z nienormalną ciepłotą ciała do czasu wyjaśnienia jej przyczyny,

c) bardzo wycieńczone,

d) zatrutych truciznami lub środkami silnie działającemi,

e) będących w stanie agonji,

f) samic w ostatnich miesiącach ciąży,

g) dotkniętych chorobami, wymienionemi w innych rozporządzeniach.

§ 7.

Ubój zwierząt w rzeźniach publicznych może odbywać się codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt uroczystych obrządku rzymsko-katolickiego i tylko za dnia, w godzinach, określonych regulaminem. Wyjątek stanowi rzeź z konieczności, o czem rozstrzyga zarządzający rzeźnią dozór weterynaryjny.

§ 8.

Rzeź ma być dokonywana bez dręczenia zwierząt.

Zdejmowanie skóry ze zwierząt i oparzanie ich może mieć miejsce dopiero po zupełnym zaniku w nich oznak życia i czucia.

§ 9.

Organy wewnętrzne mogą być wyjmowane z wnętrza tułowia tylko w obecności dozoru weterynaryjnego i muszą pozostawać przy zabitem zwierzęciu do czasu oględzin weterynaryjnych.

OGLĘDZINY.

§ 10.

Do sanitarnych oględzin zwierząt i wydawania orzeczenia o dopuszczeniu zwierząt do uboju, a produktów ich do spożycia i handlu uprawnieni są lekarze weterynaryjni, tylko w drodze wyjątku zezwalać będzie Urząd Wojewódzki na powierzenie oględzin w rzeźniach oglądaczom.

Przed zabiciem miejscowa służba weterynaryjna poddaje każde zwierzę oględzinom sanitarnym i orzeka, czy nadaje sie ono do uboju, sprawdza świadectwa pochodzenia (paszport) każdego zwierzęcia, przyprowadzonego do rzeźni. (Odebrane paszporty przechowują się w rzeźni przez 3 mies., poczem się je niszczy). Zwierzęta chore lub podejrzane o chorobę odstawia się do specjalnego przedziału przy rzeźni do rozporządzenia lekarza weterynarji.

Po uboju i rozebraniu sztuka podlega ponownym oględzinom, na podstawie których następuje orzeczenie, czy wszystkie jadalne produkty uboju nadają sie do spożycia, czy też mają być zniszczone w całości lub częściowo.

Mięso wieprzowe podlega bezwarunkowo badaniu na włośnie (trychiny).

Przy wykonywaniu oględzin dozór weterynaryjny kieruje się postanowieniem o rewizji zwierząt domowych, przeznaczonych do szlachtowania na spożycie i o rewizji mięsa i wnętrzności zwierząt, szlachtowanych na spożycie i t. d., zawartymi w ustawie o policji weterynaryjnej, przyjętej przez Radę Admin. 14/26 kwietnia 1844 r. (Dz. Pr. T. 33, Par. 453—487) i przepisami o oględzinach produktów mięsnych z dnia 21/IX-1904 r.

Wynik oględzin przed ubojem i po uboju zapisuje się do książki kontroli uboju.

§ 11.

Mięso po jego ochłodzeniu i usunięciu części, nienadających się do spożycia, zanim zostanie wy-

dane z rzeźni, powinno być pod nadzorem weterynaryjnym ocechowane plombami lub pieczęcią za pomocą farby nieszkodliwej dla zdrowia ludzi. Każda część rozćwiartowanego zwierzęcia, każda szynka i każda kończyna powinna być ocechowana osobno. Końskie mięso zdatne do spożycia powinno być cechowane odmiennemi znakami od mięsa z innych zwierząt.

Znak powinien zawierać nazwę rzeźni, skąd mięso pochodzi i datę oględzin.

Nieocechowane mięso, znajdujące się w handlu, podlega konfiskacie.

§ 12.

Jeżeli konieczność zniszczenia całej sztuki lub jej części uznana została przez oglądacza, to on obowiązany jest zwrócić się o potwierdzenie zarządzenia do lekarza, mającego nadzór nad oględzinami w danej rzeźni. O zniszczeniu narządów może w nieobecności lekarza weterynarji rozstrzygać sam oglądacz.

Sztuka zabrakowana lub jej część powinna być oblana środkiem odkażającym i natychmiast zniszczoną.

Wrazie sprzeciwu ze strony zainteresowanego właściciela zwierzęcia przeciw orzeczeniu lekarza weterynarji, służy mu odwołanie do innego lekarza weterynarji samorządowego lub państwowego.

Oględziny ponowne odbywają się przy udziale lekarza weterynarji, który sztukę lub mięso przeznaczył do zniszczenia. Przy różnicy zdań rozstrzyga Urząd Wojewódzki.

Koszt ponownych oględzin obciąża właściciela zwierzęcia.

O zniszczeniu całości lub części zwierzęcia notuje się w księdze kontroli, a oprócz tego sporządza się protokuł przy udziale przedstawiciela policji państwowej; w protokule powinny być wymienione stwierdzone zmiany patologiczne.

§ 13.

Wrazie konieczności sterylizacji (gotowania) mięsa lub solenia dokonywa się to pod nadzorem sanitarnym; sól i naczynia do solenia dostarcza właściciel mięsa na własny koszt.

SKÓRY.

§ 14.

Skóry, pochodzące ze zwierząt chorych na księgosusz, wąglik, szelestnicę, nosaciznę, wściekliznę i ospę owczą, podlegają zniszczeniu.

Przy innych chorobach zaraźliwych, z wyjątkiem gruźlicy, promienicy i włókniaków zakaźnych, skóry dopuszczone są do obrotu, lecz muszą być poddane odkażaniu przy rzeźni.

Odkażanie skór odbywa się na koszt właściciela.

PRZEWÓZ MIĘSA.

§ 15.

Przewóz z rzeźni mięsa i trzewi (po uprzedniem ich oczyszczeniu), tłuszczu, głów, nóg i. t. d. powinien się odbywać na wozach lub saniach w szczególnych skrzyniach, obitych blachą cynkową lub pomalowanych farbą olejną na kolor jasny i zakrywanych wiekami lub przykrywanych czystem płótnem tak, aby one były zabezpieczone od deszczu, kurzu i błota. Po każdorazowym przewozie skrzynie powinny być starannie oczyszczone. Służba zajęta przy przenoszeniu mięsa powinna być przyodziana w czyste fartuchy z rękawami i naramiennikami. Siadać na mięso nie wolno.

Przy przewożeniu mięsa z jednej miejscowości do drugiej i wogóle na dalszą odległość, kiedy mięso mogłoby się zanieczyścić, powinno ono być szczelnie zawinięte w płótno.

Wywozić mięso i produkty do innych miejscowości można jedynie z tych rzeźni, w których oględziny zwierząt i mięsa dokonywane są przez lekarza weterynarji; na wywóz mięsa do innej miejscowości, niezależnie od ocechowania w sposób, przepisany w § 11 niniejszego Rozporządzenia, powinno być wydane świadectwo przez lekarza weterynaryjnego.

Zarząd gminy może zarządzić u siebie ponowne oględziny weterynaryjnego mięsa, przywożonego skądinąd.

NADZÓR NAD RZEŹNIĄ.

§ 16.

W celu kontroli uboju w rzeźniach powinny być prowadzone następujące przesznurowane i oparafowane książki: 1) książka kontroli uboju, wykrytych chorób i zniszczonych zwierząt, mięsa i narządów, 2) książka podatku procentowego, 3) książka protokułów o zniszczonych zwierzętach i mięsie i 4) książka kar.

Wynik rewizji rzeźni przez lekarzy weterynaryjnych państwowych wpisuje się natychmiast do książki kontroli uboju.

§ 17.

O wypadkach chorób zaraźliwych, wykrytych na rzeźni, miejscowa służba weterynaryjna obowiązana jest natychmiast zawiadomić miejscowego państwowego lekarza weterynarji i władzę weterynaryjną tej miejscowości, skąd zwierzę pochodzi.

Zarząd gminy obowiązany jest co miesiąc przesyłać nadzorczym władzom sprawozdanie z działalności każdej rzeźni, oprócz tego składać corocznie sprawozdania ogólne.

KARY.

§ 18.

Winni nieprzestrzegania przepisów niniejszego Rozporządzenia i regulaminu rzeźnianego, wydanego przez gminę na podstawie niniejszego Rozporządzenia, podlegają karze z art. 138, 209, 210, 218 Kodeksu Karnego; oprócz tego osoby, zatrudnione w rzeźniach, a nieprzestrzegające rozporządzenia lub regulaminu, mogą być przez lakarza weterynarji, wykonywującego oględziny lub nadzór nad rzeźnią, karane przez udzielenie: 1) przestrogi, 2) nagany, 3) wzbronienie wstępu do rzeźni na czas od 7 do 30 dni.

Karę wciąga się do książki kar, prowadzonej przez lekarza weterynarji.

§ 19.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Wojewódzkim Dzienniku Urzę-

dowym. Wydane do tej chwili regulaminy rzeźniane powinny być w przeciągu 3 miesięcy od dnia ogłoszenia uzgodnione z niniejszem Rozporządzeniem i przedstawione do zatwierdzenia w myśl § 4.

Wojewoda:
(—) *Sołtan.*

Warszawa, dnia 1 marca 1923 r.

L. R. W. 2561/W
70

IV.

53.

Okólnik

do wszystkich P. P. Starostów Województwa Warszawskiego w przedmiocie kosztów podróży urzędników, odwołanych z urlopu.

Ministerstwo Skarbu pismem z dn. 10/I 1923r. L. 2728/ D. P. Wydz. Adm. wyjaśniło, co następuje:

Art. 37 Ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. Ust. № 21, poz. 164) zastrzega urzędnikowi, odwołanemu z urlopu, zwrot kosztów podróży według norm, ustalonych dla podróży służbowych.

Koszta podróży obejmują po myśli § 8 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 maja 1922 roku (Dz. Ust. № 41 poz. 347), ceny biletów jazdy koleją, wydatki na dorożki, tragaży i przewóz bagażu.

Z uwagi na powyższe stwierdza się, że urzędnikowi, odwołanemu z urlopu, nie przysługują djety służbowe.

Powyższe podaje się do wiadomości i użytku urzędowego na podstawie reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 stycznia 1923 roku Nr. Pr. B. 257.

Za Wojewodę:
(—) *Przybyszewski.*

Warszawa, dn. 27 stycznia 1923 r.
Do L.B.G. 630/I
17

54

Okólnik

do wszystkich P. P. Starostów Województwa Warszawskiego w przedmiocie paszportów zagranicznych dla dzieci do lat 14-stu.

Poniższe przesyłam do wiadomości i ścisłego stosowania.

Warszawa, dnia 24 marca 1923 r.

Do L. Ad. 34/120/I.

Za Wojewodę:
(—) *Godlewski.*

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Nr. B. B. 3465.

OKÓLNIK № 12.

Do wszystkich P. P. Wojewodów, P. Wojewody śląskiego w Katowicach, P. Delegata Rządu w Wilnie oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Uzupełniając § 3 Rozporządzenia z dnia 5-go marca 1921 r. (Monitor Polski № 72), dotyczący wypisywania paszportów dzieciom do lat 14 włącznie, zarządzam, co następuje:

1) Wystawianie dzieciom do lat 14 (jak w wieku szkolnym, tak przedszkolnym) oddzielnych paszportów zagranicznych lub dopisywanie tych dzieci do paszportów rodzicielskich, względnie prawnych ich opiekunów, czy też osób obcych (patrz p. 3), może mieć miejsce tylko na zasadzie podania, złożonego przez rodziców lub prawnych opiekunów i uwierzytelnionego przez właściwe władze (naprz. Urząd Gminny, Komisarjat Policji)

2) Dzieci w wieku szkolnym (do lat 14 włącznie), o ile wyjeżdżają zagranicę nie z rodzicami lub prawnymi ich zastępcami, winny uzyskać oddzielny paszport bez względu na to, czy udają się w podróż same, czy też w towarzystwie osoby dorosłej

3) Dzieci w wieku przedszkolnym w zasadzie mogą wyjeżdżać jedynie w towarzystwie rodziców lub prawnych zastępców. Dopisywanie dzieci do paszportu innej dorosłej niż jego rodzice lub prawni opiekunowie osoby, może mieć miejsce tylko wrazie bezwzględnej konieczności i przy zachowaniu warunków, wymienionych w punkcie 1-ym niniejszego okólnika.

Uwaga: W tym wypadku, gdy osoba ta nie posiada obywatelstwa polskiego, należy dziecku wystawić oddzielny paszport z zaznaczeniem, że wyjeżdża ono pod opieką obywatela . . . . (wymienić obywatelstwo). . . . . (wymienić imię i nazwisko), posiadającego paszport № . . . . (wymienić numer i datę wystawienia paszportu), wydanym przez władzę . . . . (wymienić władzę, która paszport wystawiła).

Na paszporcie należy umieścić fotografję dziecka, jak również fotografję osoby, opiekującej się dzieckiem. Pod fotografją osoby, opiekującej się dzieckiem, należy umieścić wyraźnie tekst następujący:

Fotografja . . . . (wymienić imię i nazwisko) opiekującego się . . . . (wymienić imię i nazwisko dziecka).

Za Ministra:
(—) *Olpiński.*
Podsekretarz Stanu.

55.

Okólnik

do wszystkich P. P. Starostów w przedmiocie wystawiania posterunków policji przy gmachach Starostw.

Doszło do mojej wiadomości, że niektórzy P. P. Starostowie żądają od komendantów Policji

wystawiania stałych posterunków policyjnych w gmachu Starostwa.

Uznając w zasadzie celowość podobnych zarządzeń, zmuszony jestem, z drugiej strony, zwrócić uwagę Panów na niedostateczny stan liczebny funkcjonarjuszy policyjnych i niemożność absorbowania ich w tym kierunku.

Z uwagi na powyższe polecam bezzwłocznie zaniechać żądania wystawiania posterunków policyjnych przy Starostwach i donieść mi o wykonaniu niniejszego polecenia.

Gdyby w razach koniecznych zaszła chwilowa potrzeba ustawienia posterunku policyjnygo przy Starostwie (napływ interesantów w związku z zarządzoną rejestracją i t. p.) należy każdorazowo zwracać się o to do powiatowej Komendy P. P., zawiadamiając jednocześnie Urząd Wojewódzki.

Wojewoda:

(—) *Sołtan.*

Warszawa, dn. 28 lutego 1923 r.

Do L. Ad. 1868/I
1

56.

Okólnik.

Do wszystkich P. P. Starostów Województwa Warszawskiego w przedmiocie zawiadamiania o aresztach druków.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia w sprawie niezwłocznego zawiadamiania przez urzędy administracyjne I instancji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o dokonanych aresztach druków, że pisma te winny zawierać: 1) tytuł wydawnictwa, numer i datę, o ile są na egzemplarzu wymienione; 2) dzień, w którym areszt został zarządzony; 3) wymienienie artykułu, za który druk uległ aresztowi; (o ile druk ukazał się w języku niepolskim—odpis przekładu, skierowanego do prokuratora); 4) odnośny art. kodeksu karnego; 5) 1 egz. druku aresztowanego w załączeniu niezależnie od przesłania egzemplarzy obowiązkowych.

O aresztach druków zatwierdzonych, względnie uchylonych, decyzją Sądu Okręgowego winno być Ministerstwo Spraw Wewnętrznych bezwzględnie powiadomione. Jednocześnie polecam Panu Staroście nadesłać zawiadomienia o uchylonych, względnie zatwierdzonych przez władze sądowe aresztach, o ile zawiadomienia te nie były w swoim czasie przesłane.

Wojewoda:

(—) *Sołtan.*

Warszawa, dnia 1 marca 1923 r.

Do L. Ad. 1272/I
8

57.

OKÓLNIK

do wszystkich P. P. Starostów Województwa Warszawskiego w przedmiocie zarachowania depozytów na właściwe rachunki.

Niejednokrotnie zdarzyło się, zwłaszcza w poprzednich latach, że Kasy Skarbowe zapisały na rachunek sum depozytowych do dyspozycji poszczególnych urzędów bądź takie kwoty, które z tytułu swego przeznaczenia stanowią sumy skarbowe, bądź też takie kwoty, których pochodzenie i przeznaczenie nie może być ustalone.

Celem uporządkowania zarachowań i spowodowania, aby zamknięcia rachunków państwowych dawały obraz rzeczywistych dochodów budżetowych, względnie rzeczywistych depozytów, polecam na zasadzie reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 18 lutego 1923 roku Nr. Pr. B. 706, niezwłocznie przejrzeć księgi rachunkowe i przelać z depozytów kwoty niewłaściwie tam zaliczone na odpowiednie rachunki.

Co do kwot, których cel złożenia nie da się narazie ustalić, należy wdrożyć dochodzenia, celem zbadania ich pochodzenia.

Za Wojewodę:

(—) *Przybyszewski.*

Warszawa, dnia 2 marca 1923 r.

Do L. B. G. 1111/I
1

58.

OKÓLNIK

do wszystkich P. P. Starostów Województwa Warszawskiego w przedmiocie nadzoru nad zakładami drukarskimi i sprzedażą przyborów drukarskich.

Obowiązujący kodeks karny przewiduje w artykułach 293 i 295 kary za nieoznajmianie w trybie, przepisanym przez ustawę lub rozporządzenia obowiązujące, o zmianie liczby lub rozmiaru pras drukarskich lub maszyn rotacyjnych, za niewykonanie przepisów o prowadzeniu ksiąg sznurowcyh do wciągania robót, przeznaczonych do druku, oraz do zapisywania sprzedanych przyborów drukarskich.

Wobec tego, że zarządzający zakładami drukarskimi oraz osoby, zajmujące się wyrobem, względnie sprzedażą przyborów drukarskich, nie przestrzegają niejednokrotnie przepisów o należytem prowadzeniu ksiąg sznurowych i nie komunikują władzy państwowej wiadomości, dotyczących pras drukarskich i maszyn rotacyjnych, polecam P. P. Starostom zwrócić ich uwagę na konieczność stosowania się do obowiązujących w tym przedmiocie przepisów i winnych nieprzestrzegania takowych pociągać do odpowiedzialności sądowej z art. 293 i 295 K. K.

Jednocześnie ze względu na znaczenie omawianej sprawy ilości pras drukarskich i maszyn rotacyjnych w zakładach drukarskich oraz wyrobu

i sprzedaży przyborów drukarskich, polecam zaprowadzić specjalną ich ewidencję.

Wykazy zawierające powyższe dane, będą P. P. Starostowie przesyłać co półrocze w 2-ch egzemplarzach do Urzędu Wojewódzkiego.

Pierwszy wykaz należy nadesłać do dnia 20 czerwca 1923 r.

Warszawa, dnia 2 marca 1923 r.

L. A. D. 1980/I
1

Wojewoda:
(—) *Sołtan.*

59.

OKÓLNIK № 3 z dnia 8/III.1923 r. do wszystkich Panów Starostów i Prezydentów miast wydzielonych w sprawie organizacji opieki nad zabytkami sztuki i kultury na terenie Województwa Warszawskiego.

§ 1.

Na mocy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych oraz Ministra Sztuki i Kultury z dnia 20 lutego 1920 r. (Dz. Ustaw Rz. P. Nr. 19, poz. 97), włączającego konserwatorów Sztuki i Kultury w skład właściwych Urzędów Wojewódzkich, czynności władzy rządowej, przewidziane w Dekrecie o opiece nad zabytkami sztuki i kultury z dnia 31-go października 1918 r. (Dz. Praw. P. P. № 16, poz. 36), sprawują Wojewodowie przy pomocy Konserwatorów w I instancji.

§ 2.

Czynności te rozpadają się na dwa działy:

Dział A: Zbieranie materjału (fotografji, rysunków, planów, opisów, wiadomości historycznych i t. p.), niezbędnego w celu sporządzenia inwentarza państwowego zabytków sztuki i kultury, znajdujących się w granicach Państwa Polskiego.

Dział B. Ochrona zabytków przed zniszczeniem, zeszpeceniem, zmianą, utratą charakteru i zagładą.

§ 3.

Za zabytki uznane być mogą wszelkie przedmioty, starsze ponad lat 50, zarówno ruchome, jak nieruchome, które świadczą o sztuce i kulturze epok ubiegłych.

Za zabytki nieruchome uważa się:

1) Jaskinie, grodziska, (t. zw. szwedzkie góry i okopy), stare mogiły, usypiska, cmentarzyska, ślady osad nawodnych, stare głazy ze stopami, misami, krzyżami, podkowami, baby kamienne i t. p.;
2) ważniejsze budowle, zarówno drewniane jak i murowane, kościelne i świeckie (kościoły, klasztory, cerkwie, synagogi, bóżnice, kaplice, dzwonnice, wieże, bramy, zamki, pałace, dwory, dworki, plebanje, ratusze, szczególnie wyróżniające się budynki gospodarcze, jak spichrze, lamusy i t. p., wyróżniające się domy miejskie i chaty i t. p.);
3) pomniki, luźno stojące nagrobki, kapliczki, figury, ozdobne krzyże przydrożne;
4) ruiny zamków, pałaców, kościołów, pomników i t. p.;
5) stare cmentarze, ogrody, parki, aleje przydrożne i ozdobne, sędziwe i okazałe drzewa, stojące osobno lub grupami przy kościołach, zamczyskach, pałacach, drogach, w ogrodach lub na cmentarzach.
   Wraz z zabytkiem nieruchomym opiece prawa podlega również i jego otoczenie (ogród, plac, zadrzewienie, zabudowania sąsiednie i t. d.).

Za zabytki ruchome uważa się:

1) ołtarze, ambony, konfesjonały, chrzcielnice, organy, stalle, ławki, świeczniki, nagrobki, trumny, tablice, szaty i naczynia obrzędowe, dzwony i t. p.;
2) obrazy, rzeźby, ryciny;
3) zbroje, oręże, rzędy, pojazdy, chorągwie, sztandary, dywany, ubiory, sprzęty, stare tkaniny, makaty, koronki, hafty, pasy polskie, stare szkło i porcelanę, artystyczne wyroby złotnicze, garncarskie, kowalskie i t. d.;
4) monety, medale, pieczęcie;
5 druki, rękopisy, oprawy ksiąg;
6) wyroby przemysłu ludowego.

§ 4.

Celem racjonalnej organizacji opieki nad zabytkami sztuki i kultury na terenie powiatu (miasta wydzielonego) powierzam p. p. Starostom (Prezydentom miast wydzielonych) w tej dziedzinie czynności przygotowawcze i pomocnicze. Czynności te pełnią Starostowie (Prezydentowie miast wydzielonych) za pośrednictwem architektów powiatowych (miejskich) oraz referentów działu administracyjnego, do którego to działu włączone są sprawy, dotyczące sztuki i kultury.

§ 5.

W myśl przytoczonego pod § 2 podziału czynności, przewidzianych w Dekrecie o opiece nad zabytkami, obowiązki Starosty (Prezydenta miasta wydzielonego) w tym zakresie rozpadają się na dwa działy:

Dział A. Dostarczanie mi wiadomości i danych statystycznych, ułatwiających zbieranie materjału do inwentarza zabytków.

Dział B. Przestrzeganie, aby zarządzenia moje, mające na celu ochronę zabytków, wykonywane były w sposób właściwy, a mianowicie:

1) informowanie mnie o wszelkich zamierzonych lub prowadzonych około zabytków robotach;

2) doglądanie, aby roboty te wykonywane były na zasadzie piśmiennego mego pozwolenia i ściśle według udzielonych przezemnie wskazówek;
3) zawiadamianie mnie natychmiastowe we wszelkich wypadkach, jeżeli zabytkowi skutkiem braku opieki lub z innych powodów grozi niebezpieczeństwo uszkodzenia lub zniszczenia;
4) czuwanie, aby zabytki ruchome, o ile są własnością kraju, miasta, gmin administracyjnych lub wyznaniowych, parafji oraz instytucji społecznych, nie były usuwane, sprzedawane, lub zamieniane bez uprzedniego z mej strony pozwolenia. Na zabytki ruchome, stanowiące własność prywatną, opieka ta rozciąga się jedynie w wypadkach, jeżeli zabytki te posiadają wybitne znaczenie narodowe.

§ 6.

Celem właściwego wykonania programu opieki nad zabytkami, wyszczególnionego w § 5, Starosta (Prezydent miasta wydzielonego) przedsięweźmie środki, które w myśl podziału, zaznaczonego w § 2, rozpadają się na dwa działy:

Dział A. Bezpośrednio po otrzymaniu niniejszego okólnika przystąpią p.p. Starostowie (p.p. Prezydentowie miast wydzielonych) do sporządzenia wykazów zabytków, znajdujących się na terenie powiatu (miasta wydzielonego) z dokładnem wskazaniem miejscowości, gminy (ulicy, domu) ewent. nazwiska i adresu właściciela, według załączonego typu formularza. Czynności te w powiecie przeprowadzone być mogą za pomocą wójtów. Bezzwłocznie po ukończeniu wykazów należy je przesłać do Urzędu Wojewódzkiego.

Dział B. Ponieważ żadne zabytki nieruchome, ani te z ruchomych, które stanowią własność kraju, miasta, gmin administracyjnych lub wyznaniowych, parafji oraz instytucji społecznych, nie mogą być burzone, niszczone, przerabiane, odnawiane, rekonstruowane, zdobione, lub uzupełniane bez mego pozwolenia; ponieważ, dalej, opiece prawa podlega nie tylko sam zabytek, ale i jego otoczenie, przeto starosta (prezydent miasta wydzielonego) zarządzi, co następuje:

1) Wójtowie gmin, oraz burmistrze obowiązani są każdorazowo zawiadamiać starostę o wszelkich bez wyjątku zamierzonych lub rozpoczętych robotach, przeróbkach, remontach, dotyczących zabytków, wyliczonych w § 3, oraz ich otoczenia, z jednoczesnem zaznaczeniem, czy na roboty te zostało wydane przezemnie pozwolenie. Wiadomości te prezydent miasta wydzielonego zbiera bezpośrednio.
2) Wiadomości te Starosta (Prezydent miasta wydzielonego) obowiązany jest przesyłać mi niezwłocznie, wrazie zaś, jeżeli robota została już rozpoczęta bez piśmiennego z mej strony pozwolenia, Starosta (Prezydent miasta wydzielonego) zarządzi natychmiastowe jej wstrzymanie.
3) Po wydaniu przezemnie piśmiennego pozwolenia na prowadzenie robót, dotyczących zabytku lub jego otoczenia, obowiązany jest Starosta (Prezydent miasta wydzielonego) czuwać, żeby roboty te wykonywane były ściśle według moich wskazówek. Jeżeli chodzi o roboty budowlane, kontrolę nad niemi roztacza Starosta (Prezydent miasta wydzielonego) za pośrednictwem architekta powiatowego (miejskiego), w innych wypadkach ustanawia Starosta (Prezydent miasta wydzielonego) w porozumieniu ze mną Komisję Kontrolującą.
4) Wójtowie gmin oraz burmistrze obowiązani są natychmiast zawiadomić p. Starostę, jeżeli zabytkowi grozi niebezpieczeństwo zniszczenia lub uszkodzenia. (Wiadomości te prezydent miasta wydzielonego zbiera bezpośrednio). Wiadomości te obowiązany jest Starosta (Prezydent miasta wydzielonego) niezwłocznie kierować do mnie.
5) Wójtowie gmin oraz burmistrze obowiązani są każdorazowo i natychmiastowo donosić p. Staroście o natrafieniu na wykopaliska i znaleziska, świadczące o dawnej sztuce i kulturze (groby, urny, narzędzia kamienne, wyroby kruszczowe, szklane, tkaniny, wyroby gliniane, monety, broń i t. p.). (Wiadomości te Prezydent miasta wydzielonego zbiera bezpośrednio). Wiadomości te przesyła mi Starosta (Prezydent miasta wydzielonego) niezwłocznie, jednocześnie zarządzając wstrzymanie robót, w miejscu, gdzie na to znalezisko, lub wykopalisko natrafiono, aż do czasu mojej w tym względzie decyzji. Dotyczy to również wypadków, kiedy prowadzone są planowe poszukiwania archeologiczne przez osoby lub instytucje prywatne, nie mające na to pozwolenia władz rządowych.
6) Starosta powierzy wójtom gmin oraz burmistrzom czuwanie, zaś prezydent miasta wydzielonego czuwać będzie bezpośrednio, aby zabytki ruchome, stanowiące własność kraju, miasta, gmin administracyjnych, lub wyznaniowych, parafji oraz instytucji społecznych, nie były usuwane, sprzedawane, lub zamieniane bez uprzedniego z mej strony pozwolenia. Dotyczy to również zabytków ruchomych, stanowiących własność prywatną, o ile zabytki te posiadają wybitne znaczenie narodowe.

Wojewoda:
(—) *Sołtan.*

Warszawa, dnia 8 marca 1923 r.
Do L. Ad. 2424/VI
1

60.

Okólnik

do wszystkich Panów Starostów i Prezydentów miast wydzielonych Województwa Warszawskiego w sprawie świadectw dla przepędzanych zwierząt.

Jeden z Panów Starostów zwrócił się do Urzędu Wojewódzkiego z zapytaniem, czy właści-

ciele zwierząt, przepędzanych drogami gruntowemi z powiatu do powiatu — z miejscowości niezapowietrzonych, — powinni posiadać świadectwa lekarzy weterynaryjnych o stanie zdrowia zwierząt.

Na powyższe pytanie Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych reskryptem z dn. 17/I b. r. № 158/W. II wyjaśniło, iż na zasadzie Rozporządzenia z dn. 2/VI-1920 r. (Dz. Ust. № 49 poz. 302) oględziny zwierząt, przepędzanych drogami gruntowemi, winny być dokonywaue przez państw. lekarzy weteryn. tylko wówczas, kiedy właściciele nie posiadają świadectw pochodzenia lub też kiedy stwierdzonem zostanie, że zwierzęta pochodzą z miejscowości, zapowietrzonych albo zagrożonych.

Na zasadzie powyższego zechcą Panowie Starostowie podać do powszechnej wiadomości, że zwierzęta, przepędzane drogami, *a zaopatrzone w świadectwa pochodzenia, z miejscowości niezapowietrzonych,* mogą przechodzić z powiatu do powiatu na targi lub jarmarki na niezwłoczną rzeź dla celów gospodarskich lub hodowlanych bez zaświadczeń państwowych lekarzy weterynaryjnych.

Za Wojewodę:
(—) *St. Szczuka.*

VI.

61.

KOMUNIKAT.

P. Kierownik Minist. W. R. i O. P. przyjął do zatwierdzającej wiadomości uchwałę Św.Synodu Metropolji Prawosławnej w Polsce z dn. 10/II. 1923 r., o powołaniu Przewielebnego Ks. Arcybiskupa Wołyńskiego Djonizego do pełnienia obowiązków Metropolity Kościoła Prawosławnego w Polsce i Prezesa Św. Synodu i poruczył Mu spełnianie tymczasowo, aż do odwołania powierzonych przez Św. Synod obowiązków.

62.

WYKAZ

chorób zaraźliwych zwierzęcych w czasie od 1/III do 15/III 1923 roku.

CHOROBA	Miejscowości (punktów) zapowietrzonych			
	W okresie ubiegłym było	Przybyło	Ubyło	Pozostało
Nosacizna	39	1	6	34
Zołzy	15	4	5	14
Influenza koni . . .	1	1	—	2
Zaraza piersiowa koni . .	1	—	—	2
Zapalenie opon mózgowych .	—	—	—	—
Świerzb koni	36	6	3	39
Zaraza stadnicza koni . .	—	—	—	—
Zaraza płucna bydła rogatego .	128	6	7	127
Wąglik	4	—	—	1
Różyca świń	11	3	5	6
Pomór świń	5	2	5	2
Wścieklizna	46	3	7	42
Cholera drobiu . . .	—	1	—	1
Pryszczyca	—	—	—	—
Zakaźne ronienie u krów .	3	2	1	2
Tuberkuły	—	—	—	2
Razem .	293	29	39	274

Miejscowości podkreślone oznaczają punkty, przybyłe w bieżącym okresie; miejscowości wymienione są w kolei pojawienia się zarazy.

Liczby podane, przy miejscowościach oznaczają ilość zagród zarażonych. Jedna zarażona zagroda jest w tych miejscowościach, gdzie cyfra nie jest podana.

POWIAT	MIEJSCOWOŚĆ
	NOSACIZNA.
Błonie . . .	Kotowice, Staro-Wiskitki.
Ciechanów . .	Humięcin, Szlasy.
Grójec . . .	Borowe, Falęcice, Gołków 2.
Lipno . . .	Kłokock, Oleszno.
Maków . . .	Suche, Maków.
Mława . . .	Miłotki.
Nieszawa . .	Radziejów, Galonki.

POWIAT	MIEJSCOWOŚĆ
	NOSACIZNA.
Płock . . .	Goślice, Worowice, Wempiły, Staroźreby, Płock 2, Leszczynek.
Płońsk . . .	Szymaki, Sokolniki.
Pułtusk . . .	Mystkowiec Stary, Łubienica.
Rypin . . .	Zbójno.
Skierniewice . .	Dębowa Góra.
Sochaczew . .	Paski, Szymanów 2, Elżbietów, Bielice.
Warszawa . .	Falenty.
Włocławek . .	Sykuły, Kamienna, Bierzyń.
	ZOŁZY U KONI.
Ciechanów . .	Luberadź.
Błonie . . .	Gole, Zabłotnia.
Grójec . . .	Winiary, Wilczynek.
Nieszawa . .	Krotoszyn, Sędzin.
Płońsk . . .	Ćwiersk.
Sierpc . . .	Miłobędzin, f. Borkowo.
Płock . . .	Słubice, Miłodroż.
Włocławek . .	Sobczany.
Łowicz . . .	Łowicz
	INFLUENZA U KONI.
Nieszawa . .	Płowce.
Rawa . . .	Czerniowice.
	ZARAZA PIERSIOWA U KONI.
Nieszawa . .	Jaruntowice.
Włocławek . .	Smiłowiec.
	ŚWIERZB U KONI.
Błonie . . .	Dąbrówka, Orszulin.
Kutno . . .	Ostrowy.
Grójec . . .	Prażmowo, Winiary, Widok.
Maków . . .	Krzemień, Szlasy.
Mińsk-Mazow. . .	Mrozy.
Mława . . .	Ratowo, Wiśniewo.
Nieszawa . .	Łowiczek, Sinki, Koneck, Pocierzyn, Osięciny, Ujma Duża, Chromowo.
Płock . . .	Miłodroż, Ramutówka 6, Mijachowo, Staroźreby, Słubice.
Płońsk . . .	Dłużniewo, Rzewin.
Rawa . . .	Regnów, Węgrzynowice, Bąbsk, Królowa Wola.
Rypin . . .	Stempowo.
Skierniewice . .	Michałowice, Skierniewice, Krosnowa.
Łowicz . . .	Lipieniec.
Włocławek . .	Włocławek, Leopoldowo.
Sierpc . . .	Piastowo, Żukowo.
Warszawa . .	Truskaw.
	ZARAZA PŁUCNA U BYDŁA.
Błonie . . .	Błonie, Czubin, Rokitno.
Ciechanów . .	Żbiki, Władysławowice, Kołaczków, Stryjewo Wielkie 2, Krośnice 34, Bądkowo, Sońsk, Sokołówek, Nasierowo, Chruszczewo.
Gostynin . .	Gąbin.

POWIAT	MIEJSCOWOŚĆ
Grójec . . .	Głuchów, Racibory, Grójec, Szymanów 39.
Kutno . . .	Konstancja 15, Antoniew, Grochów 3, Orontki, Dzierzbice i Korczyn 8.
Maków . . .	Wola, Zblicha, Dzierżanowo, Czarnostów, Krzemień, Łukowe, Wronowo.
Mława . . .	Konopaty, Tyszki, Mdzewko w. 14, Podkrajewo 10, Proszkowo 4, Kozły-Janowo, Dębsk folw., Dębsk wieś, Mdzewko folwark, Wola Łaszewska, Modła, Ośniak-Pątki.
Nieszawa . .	Siniarzewo 6, Piołunowo.
Płock . . .	Bromierzyk folw., Bromierzyk wieś, Mokrzsk, Kozłowo, Setropie, Sikorz, Dłużniewo wieś 8, Dłużniewo folw., Ośnica.
Płońsk . . .	Sałkowo, Kuchary-Skotniki, Zaborowo.
Przasnysz . .	Budki 5, Jednorożec 4, Krzynowłoga Wielka, Rembielinek, Zdziwoj, Czarzaste, Łoje 2, Czaplice, Ożumiech, Parciaki 4, Olszewice, Chorzele, Czernice Borowe, Obrąb, Wyrąb-Karwacki, Stegna.
Pułtusk . . .	Strzegocin, Obrembsk, Moszyn, Kowalewice.
Rypin . . .	Rypin, Ugoszcz 2, Giżynek 2, Piskorczyn, Bochenice, Trąbin, Osiek folw., Osiek dwór, Zasady, Dobre 2, Blinno, Dębówka Zasadki 2, Wąpielsk, Sudragi 2, Sadłowo, Kretki Małe, Łapinóżek, Piórkowo, Brzuze, Radziki Duże, Rusinowo, Księte, Sniechy.
Sierpc . . .	Żukowo wieś, Milewko wieś 2, Zawady 4, Rościszewo wieś, Milewko folw., Polik, Ossowa, Kwaśno, Borkowo-Kościelne, Żukowo-Wawrzonki folw., Raciąż, Milewo wieś, Bieżuń, Karniszyn, Kodłutowo, Obręb, Borkowo Wielkie.
Sochaczew . .	Rokotów 2, Kawęczyn, Kaźmierzów, Żdżarów.
Warszawa . .	Kobiałka, Krubin 5, Staro-Iwiczna.
Mińsk-Maz. . .	Kałuszyn 2, Targówek.
Skierniewice . .	Strobów.

WĄGLIK.

Gostynin . .	Gaje.

RÓŻYCA ŚWIŃ.

Błonie . . .	Bieniewo.
Rawa . . .	Soszyce, Gołyń, Studzianki.
Skierniewice . .	Godzianów, Mszadło.

POMÓR (ZARAZY) ŚWIŃ.

Grójec . . .	Góra Kalwarja.
Mińsk . . .	Mińsk M.

WŚCIEKLIZNA.

Ciechanów . .	Budy Boleskie.
Blonie . . .	Żyrardów, Sokule, Mszczonów.
Grójec . . .	Kocerany, Boglewice, Trzylatków, Grójec, Drwalew, Rytomoczydło.
Mława . . .	Szydłówek, Trzcianka, Dębsk, Dąbrowa 8, Syberja, Bochnia, Szreńsk, Miączyn Duży 3, Rydzyń Szlachecki.
Nieszawa . .	Powałkowiec, Smarglin 4, Nieszawa 10, Kruszynek.
Maków . . .	Maków.

POWIAT	MIEJSCOWOŚĆ
Płock	Mączenin.
Płońsk . . .	Bogusławice.
Przasnysz . .	Chorzele.
Pułtusk . . .	Gnojno.
Rawa . . .	Biała, Rrzeczyca, Nowe Miasto.
Rypin . . .	Rypin 2.
Skierniewice . .	Słupia, Rzędków Nowy, Rzędków Stary, Podfranciszkany.
Warszawa . .	Wilanów 4, Zawady 2, Powsinek 2, Rembertów 2, Wólka Zerzyńska.
Sochaczew . .	Biała-Góra.
	Zakaźne ronienie u krów.
Grójec . . .	Kopana, Winiary.
	Tuberkuły.
Łowicz . . .	Małszyce.
Pułtusk . . .	Słubowo.
	Cholera drobiu.
Nieszawa . .	Lubanie.

62.

Obwieszczenia o zarejestrowanych stowarzyszeniach.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 27 lutego 1923 roku L. AD. 1920|I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 465 stowarzyszenie pod nazwą: „T-wo Gimnastyczne „Sokół“ w Mławie“.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 27 lutego 1923 roku L. AD. 1985|I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 464 stowarzyszenie pod nazwą: „T-wo Straży Ogniowej Ochotniczej w Sadlnie pow. Nieszawskiego“.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 24 lutego 1923 roku L. AD. 1518 I zostało wciągniete do rejestru stowarzyszeń i związków № 463 stowarzyszenie pod nazwą: „Stow. Miłości Apostolskiej we Włocławku“.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 23 lutego 1923 r. L. A. D. 1690/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 462 stowarzyszenie pod nazwą: „Kółko Rolnicze w Polesiu pow. Gostynińskiego“.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 23-go lutego 1923 r. L. AD. 1691 I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 461 stowarzyszenie pod nazwą: „Kółko Rolnicze w Trębkach pow. Gostynińskiego“.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 23-go lutego 1923 r. L. AD. 1692/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 460 stowarzyszenie pod nazwą: „Kółko Rolnicze w Solcu pow. Gostynińskiego“.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dn. 23-go lutego 1923 r. L. AD. 1673 I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 459 stowarzyszenie pod nazwą: „Stow. Rzemieślników Chrześcijan im. J. Kilińskiego w m. Gąbinie”.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 22-go lutego 1923 r. L. A. D. 1864 I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 458 stowarzyszenie pod nazwą: „Kółko Rolnicze w Komorowie pow. Rawskiego".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 22-go lutego 1923 r. L. A. D. 1823/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 457 stowarzyszenie pod nazwą: „Kółko Rolnicze w Zdżarach pow. Rawskiego".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 22-go lutego 1923 r. L. A. D. 1822/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 456 stowarzyszenie pod nazwą: „Kółko Rolnisze w Chociwiu pow. Rawskiego".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 22-go lutego 1923 r. L. A. D. 1804 I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 455 stowarzyszenie pod nazwą: „Stow. Plantatorów buraków cukrowych w Ciechanowie".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 21-go lutego 1923 r. L. A. D. 1824/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 454 stowarzyszenie pod nazwą: „T-wo Straży Ogniowej Ochotniczej w gminie Żelechlin pow. Rawskiego".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 21-go lutego 1923 r. L. A. D. 1821/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 453 stowarzyszenie pod nazwą: „Stow. Drobnych Plantatorów buraków cukrowych w Kutnie.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 3-go marca 1923 r. L. A. D. 955 I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 439 stowarzyszenie pod nazwą: „Kółko Rolnicze w Budziszewicach pow. Rawskiego".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskie z dnia 5 marca 1923 roku L. AD. 1775/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 470 stowarzyszenie pod nazwą: „Stow. Właścicieli Nieruchomości m. Nowego Dworu pow. Warszawskiego".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 3 marca 1923 roku L. AD. 2273/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 469 stowarzyszenie pod nazwą: „T-wo Straży Ogniowej Ochotniczej w Nowem-Mieście pow. Rawskiego".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 1 marca 1923 roku L. AD. 2178/I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 468 stowarzyszenie pod nazwą: „T-wo Straży Ogniowej Ochotniczej w Uniecku pow. Sierpskiego".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 1 marca 1923 roku L. AD. 2163 I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 467 stowarzyszenie pod nazwą: „Okręgowy Związek Kółek Rolniczych pow. Gostynińskiego".

Na zasadzie postanowienia Wojewody Warszawskiego z dnia 1 marca 1923 roku L. AD. 2164 I zostało wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków № 466 stowarzyszenie pod nazwą: „Kółko Rolnicze w Troszynie Polskim, pow. Gostynińskiego".

OGŁOSZENIA.

Notarjusz Z. Ślaski w Płocku obwieszcza, że otwarte zostały postępowania spadkowe po zmarłych:

1) Szejnmanie Henryku, wierzycielu ostrzeżenia na 200 rb., 200 rb. i 100 rb. z procentami i kosztami, zabezpieczonego na dobrach Czernice — Borowe, pow. Przasnyskiego, w dziale IV pod № 13,

2) Chełchowskim Zbigniewie — Teodorze, współwłaścicielu dóbr Chojnowo i Miłoszewiec — Kmiecy, folwark, pow. Przasnyskiego.

Termin do zamknięcia tych spadków został wyznaczony w kancelarji tegoż Notarjusza w Płocku na dzień 1 października 1923 roku.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie Szymon Kosiarski, mający kancelarję w domu № 71 przy ul. Marszałkowskiej, obwieszcza, że na żądanie pełnomocnika Aleksandra Zantmana Adwokata Ignacego Dworzaczka w dniu 10 lipca 1923 r. od godziny 10 zrana odbędzie się w sali posiedzeń

DODATEK

Do № 5 Dziennika Urzędowego Województwa Warszawskiego z dnia 15 marca 1923 r.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie Mieczysław Święcicki mający kancelarję przy ul. Chmielnej № 64, obwieszcza, że w dniu 17 kwietnia 1923 r. od godziny 10 rano, odbędzie się w sali posiedzeń wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie, przy ulicy Miodowej № 15, publiczna sprzedaż przez licytację w drodze działów nieruchomości ziemskiej „Kolonja Saska Kępa № 6", należącej do Stanisława i Kazimiery Elwiry małżonków Garbarczyków, Eleonory Matyldy Neuff i Nepomuceny Kamińskiej, znajdującej się na przedmieściu m. st. Warszawy zwanym Saska Kępa, składającej się z pięciu dziesięcin i tysiąca sześciuset trzydziestu ośmiu kwadratowych sążni ziemi ornej, w czem na przestrzeni 2 dziesięcin 1638 kw. sążni ogród owocowy, bez żadnych budynków oraz innych przynależytości szczegółowo wskazanych w opisie w dniu 21 grudnia 1922 r. sporządzonym.

Powyższa nieruchomość nie jest w zastawie ma urządzoną księgę hipoteczną znajdującą się w wydziale hipotecznym ziemskim przy Warszawskim Sądzie Okręgowym jest obciążona hipotecznymi długami, kaucjami i ostrzeżeniami na sumę Rb. 870.— oraz podlega sprzedaży w całkowitym komplecie podług wskazanego wyżej opisu.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej Marek 1.860.675.—

Życzący przyjąć udział w licytacji obowiązany złożyć wadjum Mk. 186.100.—

Waruki licytacyjne i dokumenty odnoszące się sprzedaży mogą być przejrzane w kancelarji wydziału cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie Mieczysław Święcicki mający kancelarję przy ul. Chmielnej № 64, obwieszcza, że na żądanie Jana Łaskiego, na zasadzie tytułu wykonawczego Sądu Okręgowego w Warszawie w dniu 6-go lipca 1923 roku od godziny 10 rano, odbędzie się w sali posiedzeń wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie, przy ul. Miodowej № 15, publiczna sprzedaż przez licytację w drodze działów nieruchomości ziemskiej „Dobra Grochów № 2 i 3" dawniej powiatu Warszawskiego obecnie do terytorjum m. st. Warszawy włączonej, położonej przy ulicy Grochowskiej w obrębie 17 Komis. Pol. Państw. m. st. Warszawy, należącej do Władysława Frydczyka Granzowa i Jana Łaskiego, składającej się z 114 morgów i 110 prentów ziemi, czterech domów mieszkalnych, parterowych z facjatami, krytych dachówką, z nich dwa murowane z cegieł i dwa drewniane, budynku drewnianego krytego papą w rodzaju stajni, komórek drewnianych na podmurówce, trzech studni, drewnianej z żórawiem i dwóch artezyjskich, spichrzu drewnianego na piwnicach, stodoły drewnianej krytej dachówką, budynku drewnianego krytego dachówką, mieszczącego wagę angielską zepsutą, oraz innych przynależytości szczegółowo wskazanych w opisie w dniu 30 stycznia 1923 r. sporządzonym.

Powyższa nieruchomość oddana w dzierżawę Janowi Pilitowskiemu do 1 października 1923 r. ma urządzoną księgę hipoteczną znajdującą się w wydziale hipotecznym ziemskim przy Warszawskim Sądzie Okręgowym jest obciążona hipotecznymi długami, kaucjami i ostrzeżeniami na sumę Mk. 4.000.000 oraz podlega sprzedaży w całkowityh komplecie podług wskazanego wyżej opisu.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej Mk. 46.717.000.

Życzący przyjąć udział w licytacji obowiązany złożyć wadjum Mk. 4.671.700.

Warunki licytacyjne i dokumenty odnoszące się sprzedaży mogą być przejrzane w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie Mieczysław Święcicki mający kancelarję przy ul. Chmielnej № 64, obwieszcza, że na zasadzie tytułu wykonawczego Sądu Pokoju w Zakroczymiu z dn. 17 lutego 1922 r. № 522 w dniu 17 lipca 1923 r. od godziny 10 rano, odbędzie się w sali posiedzeń wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie, przy ulicy Miodowej № 15, publiczna sprzedaż przez licytację w drodze działów, osady włościańskiej pozostałej po zmarłym Piotrze Gałkowskim, znajdującej się we wsi Gać gminy Głusk powiatu Sochaczewskiego, zapisanej w tabeli likwidacyjnej pod № 6, składającej się z ośmnastu morgów i 131 prentów ziemi, w czem morga nieużytku (ziemi piaszczystej) i dwie morgi łąki, resztę ziemia orna, budynku drewnianego krytego deskami w rodzaju obory lub stajni, studni wystawione

z desek, ubikacji z desek o jednym przedziale, ogrodu o 170 drzewach owocowych oraz innych przynależytości szczegółowo wskazanych w opisie w dniu 6 września 1922 r. sporządzonym.

Powyższa nieruchomość nie jest w zastawie niema urządzonej księgi hipotecznej podlega sprzedaży w całkowitym komplecie podług wskazanego wyżej opisu.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej Marek 1,500,000.—

Życzący przyjąć udział w licytacji obowiązany złożyć wadjum Mk. 150,000.—

Warunki licytacyjne i dokumenty odnoszące się sprzedaży mogą być przejrzane w kancelarji wydziału cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Warszawie Jan Sankowski zamieszkały przy ul. Chmielnej № 64, ogłasza, że w dniu 10-go lipca 1923 roku od godziny 10 rano, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie, przy ulicy Miodowej № 15, odbędzie się sprzedaż przez licytację publiczną, w drodze działów nieruchomości ziemskiej dobra „Błażejewice", położonej w gminie Grzywkowice, powiatu Skierniewickiego, Województwa Warszawskiego, należącej do spadkobierców Józefa Kunickiego, a mianowicie: Stanisława - Antoniego Kunickiego, Władysława - Kazimierza Kunickiego, Czesława-Marjana Kunickiego, Jadwigi Mękarskiej, Henryka - Antoniego Mękarskiego, Jerzego-Kazimierza Mękarskiego, Stefana-Alojzego Mękarskiego, Ireny Mękarskiej, Tadeusza Mękarskiego, Haliny Mękarskiej i Marji Mękarskiej.

Nieruchomość ziemska dobra „Błażejewice", składa się z 642 morgów, 111 prętów gruntu miary nowopolskiej, oraz budynków: 1) dom mieszkalny drewniany kryty blachą i papą o sześciu ubikacjach, 2) dom mieszkalny dla służby folwarcznej murowany z kamienia, kryty słomą, 3) dom mieszkalny dla służby folwarcznej, drewniany, kryty słomą, 4) dom mieszkalny dla służby folwarcznej murowany, z cegły, kryty gontem, 5) stodoła drewniana, wmurowane słupy, kryta słomą, 6) stodoła drewniana wmurowane słupy, kryte słomą, 7) obora murowana z pecy, kryta słomą, 8) sieczkarnia drewniana, kryta słomą, 9) chlewy drewniane, kryte słomą, 10) chlewy drewniane kryte słomą, 11) śpichlerz murowany z kamienia, piętrowy, kryty papą, 12) piwnica murowana z cegły, kryta gontem. Przy zabudowaniach rośnie 25 sztuk dzikich drzew. Ogrodu dwie morgi z drzewami owocowemi około 150 sztuk.

W powyższym majątku znajduje się następujący inwentarz żywy i martwy:

1) siedm koni, 2) trzy źrebaki, 3) siedm pługów pojedyńczych, 4) trzy pługi dwuskibowe (podniszczone), 5) cztery wozy kolejne z deskami i drabinami, 6) ośm bron drewnianych z zębami żelaznemi, 7) dwie brony sprężynowe (podniszczone), 8) młockarnia z maneżem, 9) sieczkarnia z maneżem, 10) jeden siewnik rzutowy, 11) jedna grabiarka, 12) dwie żniwiarki (podniszczone), 13) cztery radła, 14) uprząż na 8 koni, 15) jedna wialnia, 16) jeden młynek, 17) jedna waga dziesiętna.

Nieruchomość ziemska dobra „Błażejewice" oddana jest w dzierżawę Zygmuntowi Żakowskiemu i Stanisławowi Kunickiemu na przeciąg lat trzech, począwszy od 23-go marca 1921 r., ma urządzoną księgę hipoteczną, znajdującą się w Wydziale Hipotecznym przy Sądzie Okręgowym Warszawskim; obciążony jest długiem hipotecznym na rzecz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego na sumę 28,350 rubli i podlega sprzedaży w całkowitym komplecie, podług opisu dokonanego w dniu 4 lipca 1921 r.

Licytacja rozpocznie się od sumy 4.000.000 marek.

Życzący wziąć udział w licytacji, obowiązani są złożyć wadjum w kwocie 400.000 marek.

Warunki licytacji i dokumenty, dotyczące sprzedaży, mogą być przejrzane w Kancelarji X-go Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Warszawie.